Να κάνουμε το Πανεπιστήμιο...

Ο καπιταλισμός βρίσκεται σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης. Βρίσκεται σε μια κρίση βαθιά συστημική την οποία ο ίδιος δημιούργησε και αποτελεί δομικό του στοιχείο. Η βίαιη αναδιάρθρωση των εργασιακών σχέσεων (με την εργατική μας δύναμη να υποτιμάται συνεχώς, τα κεκτημένα εργασιακά δικαιώματα να κάνουν φτερά και την τρομοκρατία των αφεντικών να γίνεται κανόνας σε κάθε χώρο εργασίας), η ακόμα πιο εντατική εκμετάλλευση του κοινωνικού πλούτου (υγεία, μεταφορές, ενέργεια, εκπαίδευση) - που εμείς οι ίδιοι παράγουμε- απο το κεφάλαιο και γενικότερα η χωρίς όρια υποτίμηση των ζωών μας αποτελουν μονόδρομο για την κυριαρχία προκειμένου να δώσει μια παράταση ζωής στο χρεωκοπημένο αυτό σύστημα.

Δεν τρέφουμε αυταπάτες για τον ρόλο της εκπαιδευτικής διαδικασίας ως ένα εργοστάσιο παραγωγής εργατικού δυναμικού και της κυρίαρχης ιδεολογίας. Είναι προφανές ότι μέσα στον καπιταλισμό, ένας βασικός θεσμός του κράτους δεν μπορεί παρα να αναπαράγει τα ιδανικά του και έτσι θεωρούμε άσκοπη την διάκριση "καλό ή κακό πανεπιστήμιο". Παρ'όλα αυτά δεν μπορεί παρα να μας απασχολήσει ένα επιμέρους ζήτημα, αυτό του νέου νόμου πλαίσιου, απο την στιγμή που είναι η πεποίθηση μας ότι θα μετατρέψει μια κοινωνική ανάγκη όπως την παιδεία σε προιόν πολυτέλειας κάνοντας τις συνθήκες επιβίωσης μέσα στα ιδρύματα ακόμα πιο δύσκολες.

Η αναδιάρθρωση του εκπαιδευτικού συστήματος, που έχει ήδη γίνει ή γίνεται και στον υπόλοιπο "δυτικό" κόσμο,όπως αυτή προκύπτει απο τον νέο νόμο πλαίσιο, αποτελεί και αυτή κομμάτι της συνολικότερης επίθεσης που δέχεται η κοινωνία απο το κράτος τα αφεντικά και το ΔΝΤ. Έρχεται για να προσαρμόσει το πανεπιστήμιο στις νέες ανάγκες τις αγοράς, για να δημιουργήσει ένα στρατό απο φτηνούς, ευέλικτους και πειθαρχημένους εργαζόμενους ακριβώς όπως προστάζει μια ανταγωνιστική οικονομία που διψάει για ανάπτυξη και κερδοφορία. Οι μεταρυθμίσεις που φέρνει ο νέος νόμος πλαίσιο δεν αποτελούν μόνο την ταφόπλακα σε όποια ψήγματα δωρεάν και δημόσιας παιδείας υπήρχαν αλλά μετατρέπουν πλέον άμεσα τα εκπαιδευτικά ιδρύματα σε επιχειρήσεις και την γνώση σε εμπόρευμα. Συγκεκριμένα**:**

- Ανοίγει ο δρόμος για την επιβολή διδάκτρων ενώ η σίτιση και η στέγαση ουσιαστικά καταργούνται εντείνοντας έτσι τους ήδη υπάρχοντες ταξικούς φραγμούς.

- ΑΕΙ και ΤΕΙ πλεόν θα διοικούνται σαν επιχειρησεις και θα αξιολογούνται με όρους οικονομικής αποδοτικότητας. Τα ιδρύματα θα διαχωρίζονται σε παραγωγικά και μή, θα λειτουργούν ανταγωνιστικά το ένα με το άλλο και θα χρηματοδοτούνται ανάλογα με την αποδοτικότητα τους, δηλάδη το κατα πόσο τα πτυχία και το έργο της κάθε σχολής κρίνονται επικερδή απο τις επιχειρήσεις που θα αναλάβουν αυτήν την χρηματοδότηση. Τέλος, εξωπανεπιστημιακοί managers και golden boys έρχονται για επιτηρήσουν την ομαλή λειτουργία του πανεπιστημίου στα πλαίσια πάντα των παραπάνω οικονομικών όρων και να εξασφαλίσουν ότι τα φράγκα των αφεντικών τους δεν θα πάνε χαμένα.

- Σε συνάρτηση με τα παραπάνω ο νεος νόμος πλαίσιο προβλέπει την εντατικοποίηση των σπουδών. Αλυσίδες μαθημάτων, υποχρεωτικές παρακολουθήσεις, ατομικά πτυχία (δίνοντας το τελειωτικό χτύπημα στις Συλλογικές Συμβάσεις εργασίας) και διαγραφή των "αιωνίων" φοιτητών (σε αντίθεση με ότι λεγεται γύρω απο αυτούς, οι "αιώνιοι δεν κοστίζουν τίποτα στα ιδρύματα ή στο δημόσιο καθώς πολύ απλά ακόμα και πριν το καινούργιο νομοσχέδιο, φοιτητές που ξεπερνούσαν το προβλεπόμενο όριο σπουδών δεν απολάμβαναν κανένα φοιτητικό δικαίωμα – προνόμιο) . Μεταρρυθμίσεις οι οποίες θα εντείνουν τον ανταγωνισμό μεταξύ των φοιτητών, την λογική "πατάω επι πτωμάτων" που θα κάνει την δημιουργία σχέσεων (πολιτικών και διαπροσωπικών) ακόμα πιο δύσκολη.

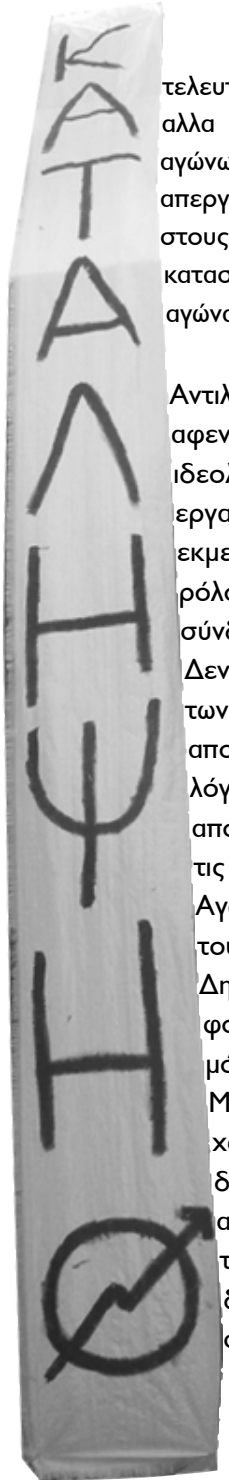

- Πλέον το άσυλο καταργείται ολοκληρωτικά, πραγματώνοντας τον διακαή πόθο όλων των τελευταίων κυβερνήσεων. Οι πανεπιστημιακοί χώροι που για δεκαετιές αποτελούσαν πεδίο συνάντησης αλλα και ζύμωσης πολιτικών υποκειμένων και που φιλοξένησαν διαχρονικά πληθώρα ανατρεπτικών αγώνων (Χημείο 85, πανεκπαιδευτικά 91, Πολυτεχνείο 95, πανεκπαιδευτικά 99 και 06-07, Δεκέμβρης 08, απεργία πείνας των 300 εργατών μεταναστών στην Νομική 2010) τώρα πρέπει να παραδοθούν "καθαροί" στους επιχειρηματίες που θα επενδύσουν σε αυτούς. Παράλληλα το κράτος, προσδοκώντας να καταστείλει τους μελλοντικούς εξεγερμένους που θα χρησιμοποιήσουν τέτοιους χώρους ως κέντρα αγώνα, ενισχύει το νομικό του οπλοστάσιο προς αυτήν την κατεύθυνση.

Αντιλαμβανόμαστε τους εαυτούς μας ως ανταγωνιστικά προς την εξουσία, το κράτος, και τα αφεντικά υποκείμενα. Κίνουμαστε μεσα στις σχολές ως φοιτητές, βιώνοντας αηδιασμένοι την ιδεολογία της ανταγωνιστικότητας, της καριέρας και του ατομικισμού, παράγοντας άμισθη φοιτητική εργασία για μεγαλοκαθηγητάδες και εταιρίες μέσω ερευνών και πτυχιακών εργασιών, ζώντας την εκμετάλλευση της πρακτικής άσκησης χωρίς να ξεχνάμε όμως οτί παράλληλα φέρουμε και άλλους ρόλους. Είμαστε επισφαλείς εργαζόμενοι, άνεργοι και μετανάστες και είναι επιδίωξη μας ή άμεση σύνδεση του φοιτητικού κινήματος με τους κοινωνικούς και τους ταξικούς αγώνες των εποχών μας. Δεν έχουμε αυταπάτες για τους "συμμάχους" μας σε αυτόν τον αγώνα. Οι παρατάξεις- εκφραστές των αφεντικών όπως η ΔΑΠ και η ΠΑΣΠ, που τόσα χρόνια μαζί με τους πρυτάνεις-προέδρους αποτελούσαν τα ανώτατα πόστα στα ιδρύματα, τώρα αγανακτούν για καθαρά συντεχνειακούς λόγους επειδή χάνουν ένα μέρος των πελατειακών σχέσεων που κατείχαν. Κάτι τέτοιοι δεν έχουν απολύτως καμία θέση σε οποιοδήποτε ανταγωνιστικό κίνημα, το οποίο και θα τους πετάξει έξω με τις κλώτσιές.

Αγωνιζόμαστε για να μην εφαρμοστούν στην πράξη οι διατάξεις του νομοσχεδίου. Κάνουμε τους χώρους των ιδρυμάτων, χώρους αφιλόξενους για επενδύσεις, managers και golden boys. Δημιουργούμε αυτοοργανωμένες κοινότητες αγώνα χτίζοντας νέες δομές μακριά απο φοιτητοπατέρες, αρχηγούς και διαμεσολαβητές, συμμετέχουμε οργανωμένα στις γενικές και όχι μόνο συνελέυσεις και τις μετατρέπουμε σε συλλογικές αγωνιστικές διαδικασίες.

Μπλοκάρουμε την εκπαιδευτική διαδικασία των πανεπιστημίων δημιουργώντας αναχώματα στο χωροχρόνο της βεβιασμένης καθημερινότητας μας, προχωρώντας σε καταλήψεις διαρκείας διαμορφώνοντας τις σε ζωντανές εστίες αντίστασης. Ερχομάστε σε επικοινωνία με τα υπόλοιπα αγωνιζόμενα κομμάτια της κοινωνίας. Υπερασπιζόμαστε το άσυλο, ως ένα εργαλείο όχι μόνο για τους φοιτητικούς αγώνες αλλά και για όσους συμμετέχουν στις κοινωνικές και ταξικές διεκδικήσεις. Με γνώμονα την αυτοοργάνωση, την αλληλεγγύη και την αξιοπρέπεια, προχωράμε στο δρόμο της σύγκρουσης, ενάντια στην υποτίμηση των ζωών μας.

Αγώνας απο τα κάτω!
Όλοι-ες στους δρόμους!

...μια επικίνδυνη επένδυση για τα αφεντικά!

αυτοδιαχειριζόμενο στέκι ΤΕΙ Αθήνας
asta.squat.gr / asta@gmail.com